

Arrest

nr. 87 544 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van 13 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 21 november 2011 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische overheid.

1.2. Op 19 februari 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 januari 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 79 249 van 16 april 2012 verzoeker, die een beroep had aangetekend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing, eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde op 4 juni 2012 de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Die beslissing werd op 13 juni 2012 ter kennis gebracht.

Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam:

N., E. (...) (R.R.: (...)) geboren te Novi Pazar op X

I., S. (...) (R.R.: (...)) geboren te Bijelo Polje op X

+ Kind:

I., A. (...) geboren te Kragujevac op X

Nationaliteit: vrouw : Servië + man: Montenegro

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29/05/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 13 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

- ten aanzien van verzoeker is zij gemotiveerd als volgt:

"(...) Op 16/04/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van de nodige identiteitsdocumenten.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

- ten aanzien van verzoekster is zij gemotiveerd als volgt:

"(...) Op 25/01/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 19/11/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad verklaart het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt immers geen middel ontwikkeld dat gericht is tegen voormelde beslissingen. Dit zijn beslissingen die steunen op andere juridische en feitelijke overwegingen dan die waarop de eerste bestreden beslissing steunt. Het is niet omdat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd dat de tweede en derde bestreden beslissing dienvolgens ook moeten vernietigd worden. Verzoekers vallen immers terug op een openstaande aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die op zich hun illegale verblijfssituatie, die door verzoekers niet betwist wordt, niet wijzigt. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun algemeen afsluitend betoog in hun verzoekschrift dat *"Uit het voorgaande is gebleken dat de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van 13/06/2012 manifest nietig is en zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde dag en als gevolg van de beëindiging van de procedure tot medische regularisatie tevens nietig"*.

3. Onderzoek van het beroep dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers beroepen zich in wat als een enig middel kan worden beschouwd op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van *"het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*. In fine van hun verzoekschrift maken verzoekers nog gewag van *"minstens van een schending van art. 3 EVRM"*.

Verzoekers betogen als volgt:

"De nietigheid van de bestreden beslissing:

De bestreden beslissing is manifest nietig.

Deze bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: "de in §1, vijfde lid, van art. 9ter, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk"

Het advies van de geneesheer luidt: "Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd Stadium van de ziekte. Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 30/01/2012 blijkt dat de in het medisch attest beschreven aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. "

1. De ziekte moet ernstig zijn, hetgeen echter niet noodzakelijk impliceert levensbedreigend of in een ver gevorderd Stadium (art. 9ter):

Ten eerste schendt de Dienst Vreemdelingenzaken art. 9ter van de Wet van 15 december 1980 door te oordelen dat dit artikel enkel van toepassing zou zijn op een ziekte die levensbedreigend is (zijnde kritiek of in een ver gevorderd Stadium).

Art. 9ter §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Hieruit blijkt dat art. 9ter van toepassing is op drie soorten ziekten:

- (1) -op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) -op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) -op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling

Doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Bijgevolg schendt de Dienst Vreemdelingenzaken art. 9ter van de Wet van 15 december 1980 alsook haar motiveringsplicht door te oordelen dat dit artikel enkel van toepassing zou zijn op een ziekte die levensbedreigend is (zijnde kritiek of in een ver gevorderd stadium), zonder na te gaan of deze ziekte ook een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en zonder na te gaan of deze ziekte ook een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling in het vaderland.

In casu is dit relevant: Epilepsie is een ernstige ziekte, die leidt tot meerdere aanvallen per maand waarbij de patiënt het bewustzijn verliest.

Welnu, Mevrouw N. (...) voegde aan haar medische regularisatie een attest toe uit haar vaderland, waarin haar arts uitdrukkelijk verklaarde dat de vereiste behandeling niet beschikbaar is in haar land, maar dat zij een behandeling nodig heeft in het buitenland.

Het spreekt voor zich dat een patiënt die lijdt aan epilepsie, maar van wie de behandelende arts uitdrukkelijk verklaard dat de vereiste behandeling niet beschikbaar is in het land, onderworpen is aan een onmenselijke en vernederende behandeling indien hij toch moet blijven in dit land, minstens is er sprake van een ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit.

Hetzelfde geldt evenzo voor de Heer I. (...) voor wie de vereiste behandeling onbetaalbaar was.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit aspect niet eens onderzocht. Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een inbreuk begaan op art. 9ter van de Wet van 15 december 1980 door de draagwijdte van dit artikel onwettig te beperken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ook het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu niet blijkt dat zij bij de beoordeling van dit dossier rekening heeft gehouden met de verklaring van de behandelende arts van verzoekster dat de vereiste behandeling niet beschikbaar is in zijn land, maar een behandeling in het buitenland zich opdringt.

Uit het voorgaande is gebleken dat de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van 13/06/2012 manifest nietig is en zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde dag en als gevolg van de beëindiging van de procedure tot medische regularisatie tevens nietig."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Volgens verzoekers schond verwerende partij artikel 9ter Vreemdelingenwet doordat gesteld zou zijn dat dit artikel enkel van toepassing is op een ziekte die levensbedreigend is.

Deze bewering vindt geen grondslag in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij toepassing van artikel 9ter §3-4° Vreemdelingenwet:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° Indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Artikel 9ter §1 eerste lid Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Artikel 9ter §3 -4° Vreemdelingenwet betreft een voorafgaand onderzoek in de onontvankelijkheidsfase waaruit blijkt dat de aandoening op zich, zoals beschreven door de behandelende of geraadpleegde arts, niet van aard is om tot de toepassing te leiden van artikel 9ter.

De beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29/06/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit."

Verzoekers voldoen niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden gesteld in artikel 9ter§3, 4° Vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden. De aanwezigheid van een medisch probleem volstaat niet om tot regularisatie te leiden.

Verzoekers stellen dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met het attest van de behandelende arts, waarin hij stelde dat de behandeling niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Verwerende partij stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1 eerste lid Vreemdelingenwet, waardoor een onderzoek van de adequate behandeling, de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in het land van herkomst niet verplicht is.

De bestreden beslissing is formeel en materieel gemotiveerd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in Staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zieh bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag rekening heeft gehouden met de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld (R.v.V. 74364 van 31 januari 2012).

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer (R.V.V., arrest nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Verzoekers maken niet aannemelijk op welke manier de motivering van de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet schendt.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft geven verzoekers niet aan op welke manier dat artikel geschonden zou zijn door de bestreden beslissing.

Het EHRM heeft meerdere keren beslist dat verzoekers het bewijs moeten leveren waaruit zou blijken dat er substantiële gronden zijn om te geloven dat zij bij een eventueel uitzetting/uitlevering een ernstig en reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straf zal lopen, om aanspraak te kunnen maken op de bescherming van artikel 3 EVRM (EHRM, Soering v. VK, arrest van 7 juli 1989, para. 91/ EHRM, Cruz Varas o.a. . Zweden, arrest van 20 maart 1991, paras. 69-70; EHRM, Saadi v. Italic, arrest van 28 februari 2008, para. 129; EHRM, N. v Finland, arrest van 26 juli 2005, para.167). Een eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat bijgevolg niet om de schending van artikel 3 EVRM succesvol in te roepen.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven.

Het EHRM oordeelde (...) dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (R.v.V., arrest nr. 72.855 d.d. 9 januari 2012).

*Verzoekers tonen de schending van de ingeroepen bepalingen en beginselen niet aan.
Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”*

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Kernbetoog van verzoekers is onder meer dat de verwerende partij enkel onderzocht heeft of “de ziekte” levensbedreigend is, maar niet is nagegaan of “de ziekte” ook een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst en evenmin daaromtrent gemotiveerd heeft.

3.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 “ luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)
§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...)."

3.6. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 29 mei 2012 en stelt vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *"Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit."*

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 29 mei 2012 twee schriftelijke adviezen heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris, waarbij het ene betrekking heeft op de aandoening van verzoeker en het andere betrekking heeft op de aandoening van verzoekster. Beide adviezen luiden op identieke wijze als volgt:

"(...) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe te het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderde stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) (...), blijkt dat de in het medisch attest beschreven aandoening geen bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.8. Verzoekers kunnen gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gevolgd worden in hun betoog "dat art. 9ter van toepassing is op drie soorten ziekten:

- (1) -op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
 - (2) -op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
 - (3) -op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling
- Doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."*

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt echter uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 29 mei 2012, valt over het feit dat "uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit." Het blijkt echter niet dat nagegaan werd of de ziekte van verzoekers een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Evenmin wordt daaromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.10. Verwerende partij stelt in haar nota "Verwerende partij stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1 eerste lid Vreemdelingenwet, waardoor een onderzoek van de adequate behandeling, de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in het land van herkomst niet verplicht is." Te dezen dient de Raad op te merken dat dit verweer, waarbij uitdrukkelijk toegegeven wordt dat niet nagegaan werd of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, geen steun vindt in artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt namelijk dat de verwerende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer of geneesheer vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld werd, blijkt uit de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat in aanmerking komt,

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Gelet op artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan verwerende partij derhalve niet dienstig betogen dat *“een onderzoek van de adequate behandeling, (...) in het land van herkomst niet verplicht is.”*

3.11. Verwerende partij stelt in haar nota terecht dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet worden gegeven, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die verschillende situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van de situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

3.12. De Raad dient derhalve te concluderen dat de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht in casu geschonden werden. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond onderdeel van een middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt aangevoerd. Er is reden om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA